

„Een lafaard, vader? Dat dacht ik wel!”

„Zoo! en waarom dacht je dat?”

„Omdat die nare jongen van den dominé ook van Assen heet! En die is een lafaard!”

„Dat is geen reden. Die van Assen is heelemaal geen familie van den dominé. Dat geloof ik ten minste niet. Maar hij was geen lafaard; hij was nog veel erger. Hij was een landverrader! Hij heeft de stad aan de Franschen overgeleverd.”

„En wat hebben ze dien gemeenen vent toen gedaan?” vroeg ik, vol verontwaardiging en smart, dat een landgenoot zijn vaderstad aan vijanden had kunnen verraden.

„In het eerst niets, want toen werd hij beschermd door de Franschen; maar toen die weg waren, hebben zijn stadgenooten zijn huis tegen den grond gehaald en hem zelf gefusilleerd;” vertelde mijn vader.

„En is hij toen toch op het kerkhof begraven?”

„Och ja! omdat zijn familie zoo aanzienlijk en rijk was, heeft men toegestaan hem op het kerkhof te begraven, maar zonder praal of vertoon natuurlijk. Meer weet ik er niet van.”

„Weet u niet in welken hoek hij begraven werd?”

„Ja! in den hoek bij de bakkerij.”

Nu waren er twee hoeken op het kerkplein, waar een bakkerij was. Nabij een daarvan had ik mijn Held gevonden, maar die heette Jan Liller en niet van Assen! Ik besloot, om nooit meer lekkers te koopen in den hoek, waar die verrader begraven was, want die hoek was nu vervloekt. We kregen daar anders veel meer voor ons geld, dan ergens anders.

Het werd me nu echter dadelijk duidelijk, dat die bakker van den verrader afwist en bang was zijn klanten te verliezen, als hij niet erg goedkoop was.

Ik was dus door mijn vragen niet veel wijzer geworden. Alleen had ik nu een nieuw vergelijkingspunt gevonden: de verrader tegenover mijn Held!

Jan Liller werd me nog dierbaarder dan te voren, nu ik hem stellen kon tegenover een verachtelijken van Assen! Mijn Held was nog grooter geworden!

Zoodra ik thuis kwam, liep ik naar mijn kamertje, om mij te verzadigen aan Zijn gebeente, om me te verdiepen in Zijn grootheid.

Op de trap voelde ik al naar mijn sleutel.

Maar! wat was dat! Geen sleutel in mijn zak! Verloren had ik hem niet, dat wist ik zeker. Dan had ik hem bepaald op mijn kastje laten zitten, en dan ook was mijn geheim, mijn Held verloren!

Een ontzettende angst bekwam me. Het springen werd klimmen, het klimmen voortslepen. Met een angstig hart opende ik de deur van mijn kamertje: mijn voorgevoel had me niet bedrogen!

Daar stond mijn zusje voor mijn geopend kastje!